

Sygn. akt: I C 354/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Jędrzejowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Wysoczyńska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Dagmara Pałka

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2016 r. w Jędrzejowie na rozprawie

sprawy z powództwa M. P. (1)

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda M. P. (1) kwotę 30.000 zł (trzydzieści tysięcy złotych) z odsetkami ustawowymi od dnia 18 października 2016 roku do dnia zapłaty

II. oddala powództwo w pozostałej części

III. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda M. P. (1) kwotę 4479 zł (cztery tysiące czterysta siedemdziesiąt dziewięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu

IV. zwraca powodowi M. P. (1) kwotę 68,40 zł (sześćdziesiąt osiem złotych 40/100) tytułem niewykorzystanej części zaliczki

Sygn. akt I C 354/15

UZASADNIENIE

Wyroku z dnia 18 października 2016 roku

W pozwie z dnia 12 listopada 2015 roku M. P. (1) żądał zasądzenia na swoją rzecz od (...) Spółka Akcyjna w W. kwoty 30.000 zł

z ustawowymi odsetkami od dnia 8 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu swego żądania strona powodowa wskazała, że kwota 30.000 zł stanowi zadośćuczynienie związane z urazem i cierpieniami jakich doznał powód w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 5 listopada 2014 roku. Powód wskazał nadto, że w strona pozwana w ramach postępowania szkodowego przyznała mu kwotę 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

W odpowiedzi na pozew z dnia 3 grudnia 2015 roku strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu swego stanowiska (...) S.A.

w W. wskazał, że żądanie powoda jest niezasadne, a przyznana mu kwota

w ramach likwidacji szkody jest właściwa i adekwatna do zakresu szkody (k. 134).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem z dnia 19 marca 2015 roku Sąd Rejonowy w Jędrzejowie w sprawie sygn. akt II K 30/15 umorzył warunkowo postępowanie przeciwko M. D., podejrzanemu

o to, że w dniu 5 listopada 2014 roku w S. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem marki P. (...) nr rej. (...) nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu M. P. (1) kierującemu motorowerem marki (...) nr rej. (...) 33, doprowadził do zderzenia obu pojazdów w wyniku czego M. P. (1) doznał uszkodzeń ciała w postaci otwartego, wieloodłamowego złamania kości piszczelowej i strzałkowej prawego podudzia, mnogich ran szarpanych i płatowych podudzia i stopy prawej, uszkodzenia tętnicy piszczelowej przedniej i złamania V kości śródrezcza prawego.

Dowód: akta II K 30/15.

Z miejsca zdarzenia powód został przetransportowany helikopterem do (...) w K., gdzie przebywał do 22 listopada 2014 roku. Do szpitala został przyjęty z licznymi złamaniami podudzia, wieloodłamowym złamaniem otwartym kości piszczelowej prawej i kości strzałkowej prawej, złamaniem przynasady dalszej kości strzałkowej prawej, złamaniem V kości śródrezcza prawego, ranami podudzia prawego i pięty. W trakcie pobytu w szpitalu wykonano u powoda zabieg operacyjny – repozycję złamania piszczeli, stabilizacji przy użyciu fiksatora zewnętrznego, repozycji V kości śródrezcza i stabilizacji drutem K..

W czasie oczekiwania na zabieg operacyjny powód usłyszał od lekarzy, że nie jest wykluczona amputacja nogi.

Przy wypisie ze szpitala zalecono powodowi kontrolę w poradni ortopedyczno – urazowej oraz chirurgicznej, zmianę opatrunków, poruszanie się po domu z użyciem kul, oszczędny tryb życia, zwolnienie z zajęć lekcyjnych do 31.12.2014 roku, a z wf do końca roku szkolnego 2014/2015, a także przyjmowanie leków.

Powód przebywał następnie w (...) w K. w okresie od 12 marca do 17 marca 2015 roku na oddziale ortopedyczno – urazowym. W trakcie tego pobytu

u powoda wykonano zabieg operacyjny – usunięcie stabilizatora zewnętrznego z podudzia prawego, zespolenie złamania trzony kości piszczelowej prawej gwoździem śródszpikowym blokowany.

Przy wypisie ze szpitala zalecono powodowi kontrolę w poradni ortopedyczno – urazowej, zmianę opatrunków, poruszanie się z użyciem kul, oszczędny tryb życia, a także przyjmowanie leków.

Dowód: dokumentacja medyczna (k. 17, 29,30 – 122, 282, 292), zeznania M. P. (2) (k. 276v- 277), zeznania M. P. (1) (k. 285 – 286 + nagranie rozprawy z dnia 10 marca 2016 roku).

W dacie wypadku powód miał 16 lat. Przed wypadkiem powód jak każdy nastolatek był wesoły, uprawiał różne sporty, spotykał się z kolegami, chodził do szkoły.

Po wypadku powód wracał do równowagi emocjonalnej przez wiele miesięcy, w tym czasie nie spotykał się z kolegami, nie wychodził z domu, nie uczestniczył w zajęciach szkolnych. Dzięki wyrozumiałości nauczycieli i nauce w domu udało mu się zaliczyć rok szkolny.

Po wypadku powód cierpiał na dolegliwości bólowe, wymagał także pomocy, opiekowała się nim matka, która z zawodu jest pielęgniarką. M. P. (2) wymieniała synowi opatrunki, zawoziła na kolejne badania lekarskie, pomagała powodowi w wykonywaniu podstawowych czynności dnia codziennego.

W sierpniu 2015 roku powód przebywał przez 3 tygodnie na rehabilitacji w B., a potem wykonywał ćwiczenia samodzielnie w domu.

Powód ma liczne blizny, których się wstydzi, ma niesymetryczną budowę nóg z uwagi na częściowo utraconą masę mięśniową w prawym podudziu i łydce, w związku z tym nie chodzi już na basen, wstydzi się rozbierać w miejscach publicznych, nie jeździ też na rowerze i głównie przebywa w domu, rzadziej spotyka się z kolegami. Nadto powód ma zniekształcenie w prawej ręce, ograniczony wyprost prawej stopy w stawie skokowym.

Powód chodzi do liceum policyjnego w W., chciałby zostać policjantem.

W przyszłym roku ma zdawać maturę.

Trwały uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi 15 % (średnie zmiany – zrost złamanych trzonów kości podudzia, zaburzenia osi upośledzającej chód), 3% (uszkodzenie tkanek miękkich podudzia, skóry i mięśni), 1% - uszkodzenie skóry okolicy stępu i śródstopia), 1% złamanie V kości śródreżca prawego z niewielkim zniekształceniem i blizną.

Powód wymaga dalszego leczenia w zakresie ran podudzia. Nadto u powoda występuje opóźniony zrost kości. Powód winien kontynuować rehabilitację w zakresie usprawnienia prawego stawu skokowego, a także winien rozważyć usunięcie materiału zespalającego kość piszczelową.

Dowód: odpis skrócony aktu urodzenia (k. 20), zeznania M. P. (2) (k. 276v- 277), zeznania M. P. (1) (k. 285 – 286 + nagranie rozprawy z dnia 10 marca 2016 roku), opinia biegłego M. P. (3) (k. 297 – 298, 318 - 319), wynik badania radiologicznego (k. 299).

W związku z likwidacją szkody przyznano powodowi kwotę 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia (okoliczność niesporna).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie jeżeli chodzi o kwotę 30.000 zł i częściowo jeżeli chodzi o odsetki.

Na wstępie rozważań należy wskazać, że bezspornym był fakt odpowiedzialności pozwanego. Okoliczność ta została przyznana przez stronę pozwaną.

Zgodnie z przepisem art. 445 § 1 kc w wypadkach przewidzianych w art. 444 § 1 kc (rozstrój zdrowia, uszkodzenie ciała) Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę.

W myśl wskazanego przepisu zadośćuczynienie pieniężne Sąd może przyznać tylko w przypadkach w ustawie przewidzianych m.in. w przypadku uszkodzenia ciała, nadto może przyznać to zadośćuczynienie wyłącznie w przypadku odpowiedzialności deliktowej (nie jest to możliwe w przypadku odpowiedzialności kontraktowej).

Przesłankami odpowiedzialności deliktowej są powstanie szkody (uszczerbku w dobrach prawnie chronionych), czyn niedozwolony (zdarzenie, z którym ustawa wiąże obowiązek odszkodowawczy) oraz związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem a szkodą (Komentarz do kodeksu cywilnego, księga trzecia - zobowiązania tom I Wydawnictwo Prawnicze Warszawa 1996 rok).

Uszkodzenie ciała polega na naruszeniu integralności fizycznej człowieka np. rany, złamania, natomiast rozstrój zdrowia polega na zakłóceniu w funkcjonowaniu poszczególnych organów bez ich widocznego uszkodzenia np. zatrucie (Komentarz do kodeksu cywilnego, księga trzecia - zobowiązania tom I pod redakcją Gerarda Bieńka Wydawnictwo Prawnicze Warszawa 1999 rok).

Niewątpliwym jest w ocenie Sądu, że powód w dniu 5 listopada 2014 roku doznał licznych złamań podudzia, wieloodłamowego złamania otwartego kości piszczelowej prawej i kości strzałkowej prawej, złamania przynasady dalszej kości strzałkowej prawej, złamania V kości śródreżca prawego, ran podudzia prawego i piąty. Skutkiem tego zdarzenia jest trwały uszczerbek na zdrowiu powoda w łącznej wysokości 20 %.

Istotne jest i to, że powód wymaga intensywnej rehabilitacji celem poprawy stanu zdrowia. Okoliczności te wynikając z dokumentacji medycznej powoda oraz opinii biegłego M. P. (3).

Niewątpliwym w niniejszej sprawie było to, że uszczerbek na zdrowiu jakiego doznał powód i uraz jaki został u niego stwierdzony nastąpiły w związku z bezprawnym działaniem M. D., jakiego dopuścił się w dniu 5 listopada 2014 roku, a co wynika z orzeczenia w sprawie II K 30/15 i wskazanych wyżej dowodów.

Zatem w ocenie Sądu został spełniony warunek konieczny do zasądzenia na rzecz powoda stosownej kwoty zadośćuczynienia.

Przyznanie zadośćuczynienia nie jest obligatoryjne i zależy od uznania i oceny Sądu konkretnych okoliczności sprawy (wyrok SN z dnia 27.08.1969 roku I PR 224/69 OSNCP 1970 rok poz. 110).

Fakultatywność zadośćuczynienia nie oznacza jednak jego dowolności, a odmowa jego przyznania musi być obiektywnie uzasadniona.

Przepis art. 445 kc nie zawiera kryteriów jakimi Sąd winien się kierować ustalając wysokość zadośćuczynienia. Kryteria ta zostały natomiast wypracowane przez doktrynę jak również orzecznictwo, głównie Sądu Najwyższego.

Przyznanie zadośćuczynienia wiąże się zawsze z krzywdą, ujmowaną jako cierpnie fizyczne, ból oraz cierpienie psychiczne, czyli ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi. Ma ono na celu złagodzenie tych cierpień, jest rekompensatą za krzywdy i przyznaje się je jednorazowo (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 8 lutego 2006 roku I ACa 1131/05 lex 194522).

Przyznając zadośćuczynienie Sąd winien kierować się celami oraz charakterem zadośćuczynienia, uwzględniać wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej szkody niemajątkowej. Podstawowe znaczenie musi mieć rozmiar doznanej krzywdy, o którym decydują przede wszystkim rodzaj uszkodzeń ciała, nieodwracalny charakter, długotrwałość i przebieg leczenia, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność, wiek pokrzywdzonego (wyrok SN z dnia 1 kwietnia 2004 roku II CK 131/03 lex 327923; wyrok SN z dnia 9 listopada 2007 roku V CSK 245/07 lex 369691).

Zasada miarkowania zadośćuczynienia nie może oznaczać jednak przyzwolenia na lekceważenie takich bezcennych wartości jak zdrowie, integralność cielesna, kryteria jego przyznania muszą być zawsze oceniane indywidualnie w odniesieniu do konkretnego stanu faktycznego; wysokość zadośćuczynienia musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość, przy uwzględnieniu skali i zakresu następstw uszkodzenia ciała i sytuacji życiowej poszkodowanego (wyrok SN z dnia 13 grudnia 2007 roku I CSK 384/07 lex 351187).

Powód domagał się zasądzenia na swoją rzecz zadośćuczynienia w kwocie 30.000 zł.

W ocenie Sądu okres leczenia powoda, konieczność dalszej rehabilitacji, ograniczenia w funkcjonowaniu w życiu codziennym przez bardzo długi czas, wysokość trwałego uszczerbku na zdrowiu, blizny jakie pozostaną mu do końca życia, przemawiały za przyjęciem zasadności żądania M. P. (1). Nie bez znaczenia jest i to, że powód po wypadku cierpiał na dolegliwości bólowe, wymagał pomocy matki przy czynnościach dnia codziennego, musiał zrezygnować z życia jakie prowadził przed wypadkiem.

Sąd decydując o wysokości zadośćuczynienia nie mógł pominąć także samych okoliczności zdarzenia, które dla powoda wiązały się z dużym stresem. Powód w dacie zdarzenia był w zasadzie dzieckiem, miał 16 lat i wypadek ten odczuł w ocenie Sądu także w sferze emocjonalnej. Podkreślić tylko należy, że w jednej chwili życia powoda uległo zasadniczej zmianie, w tym samym dniu rano miał jeszcze beztrioskie życie, a kilka godzin później dowiedział się, że nawet może stracić nogę. Dorosły człowiek przeżyłby to bardzo, a co dopiero nastolatek.

W ocenie Sądu przyznana dobrowolnie kwota 20.000 zł przez (...) S. A. choć dosyć znacząca, była jednak zbyt niska i nie uwzględniała wszystkich wskazanych wyżej okoliczności.

W ocenie Sądu z uwagi na wskazane okoliczności należało uznać za zasadne w całości stanowisko powoda co do żądania kwoty 30.000 zł, przyjmując tym samym, że łączna kwota zadośćuczynienia należnego powodowi w związku ze zdarzeniem z dnia 5 listopada 2014 roku winna wynieść 50.000 zł. Na wskazaną kwotę zaliczono kwotę 20.000 zł przyznaną przez stronę pozwaną jako kwotę niesporną.

Sąd zdaje sobie sprawę, że kwota 50.000 zł jako łączne zadośćuczynienie jest znacząca. Biorąc jednakże pod uwagę ilość zabiegów operacyjnych jakim poddał się powód, a które wiązały się z pobytami szpitalu, konieczność dalszego leczenia, rehabilitacji, cierpienia jakich powód doznał, kwota ta nie jest zdaniem Sądu wygórowana. Należy także dodać, że powód nie domagał się ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość za skutki zdarzenia z dnia 5 listopada 2014 roku, a zatem kwota 50.000 zł, w tym kwota 30.000 zł przyznana niniejszym wyrokiem, jest kwotą zadośćuczynienia całkowitego. Kwota ta pozwoli powodowi podjąć dalszą rehabilitację i leczenie, które będzie miało istotne znaczenia dla powrotu przez niego do pełnej sprawności.

Sąd zasądził odsetki od dnia wyrokowania albowiem dopiero w tej dacie Sąd, ostatecznie mając na uwadze stan sprawy z dnia zamknięcia rozprawy, ustalił kwotę zadośćuczynienia. Rozstrzygające w tej sprawie były przede wszystkim opinia biegłego a także zeznania samego powoda.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w pkt I wyroku.

Sąd oddalił w pkt II wyroku żądanie zasądzenia odsetek za okres sprzed daty wyrokowania.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania M. P. (2) i powoda, albowiem były jasne i logiczne. Strona pozwana nie kwestionowała także wiarygodności zeznań wskazanych osób.

Sąd uznał za wiarygodną opinie biegłego M. P. (3). Biegły opracował opinię zgodnie ze zleceniem Sądu, po uprzednim badaniu powoda i zapoznaniu się ze zgromadzoną dokumentacją medyczną.

O kosztach procesu orzeczono w pkt III orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 kpc w zw. z art. 108 kpc.

Powód wygrał niniejszy proces zatem należał mu się zwrot poniesionych kosztów procesu. Powód w niniejszej sprawie poniósł tytułem kosztów procesu kwotę 4479 zł, na którą złożyły się kwoty:

- 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa
- 431,60 zł wydatek związany z opinią biegłego
- 2400 zł wynagrodzenie pełnomocnika – zgodnie ze złożonym wnioskiem k. 283 - wynagrodzenie to mieściło się w ramach stawek ustalonych rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku (Dz. U. 2015 poz. 1800) i Sąd je zasądził uznając, że strona powodowa reprezentowana przez fachowego pełnomocnika nie domaga się pełnego wynagrodzenia
- 130,40 zł – tytułem przejazdu pełnomocnika powoda do Sądu- zgodnie ze złożonym wnioskiem k. 283
- 1500 zł tytułem opłaty od pozwu

Wskazaną kwotę zasądzono na rzecz powoda w pkt III wyroku.

W pkt IV wyroku orzeczono na podstawie przepisu art. 84 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. tj. 2010 rok nr 90 poz. 594 z późn. zm) zwracając powodowi niewykorzystaną część zaliczki.